

Сільським головою знову обрано Михайла Рябчука

Згідно результатів, затверджених Михайлівсько-Рубежівською виборчою комісією (голова ТВК В.П. Іванченко, заступник голови ТВК Л.М. Жоломко, секретар ТВК С.М. Косян), всього за Михайла Миколайовича проголосувало 938 виборців. Цей результат на 714 голосів випереджає здобуток кандидата, який посів друге місце. В цілому у виборчих перегонах брали участь п'ять кандидатів. Загалом, відсоток виборців, котрі проголосували за М.М. Рябчука, складає 60,4% (з 1552 виборців, які взяли участь у голосуванні і бюлетені яких визнані дійсними).

Побажаємо Михайлу Миколайовичу плідної роботи на посаді Михайлівсько-Рубежівського сільського голови, налагодження продуктивної співпраці з новообраним депутатським корпусом і реалізації всього наміченого.

А депутатами Михайлівсько-Рубежівської сільради обрано: Стукаленка Сергія Павловича, Вітвіцьку Катерину Федорівну, Чову Анатолія Івановича, Крицького Володимира Віталійовича, Бернацького Анатолія Олександровича, Рябчука Олександра Михайловича, Трохименка Віталія Івановича, Назаренка Василя Олександровича, Щербину Миколу Миколайовича, Приходько Валентину Миколаївну, Харченка Романа Миколайовича, Веретенникову Наталію Володимирівну, Ігнатенка Сергія Івановича, Ковтун Ірину Вікторівну, Хобш Світлану Миколаївну, Тичука Віталія Васильовича, Кришевича Сергія Анатолійовича, Кожемякіну Ніну Григорівну, Федорця Сергія Леонідовича, Логовського Олександра Олександровича, Сахан Тетяну Миколаївну, Руденка Володимира Миколайовича, Пасюк Катерину Андріївну, Логовського Володимира Олександровича.

Інф. "Голос громад Київщини"

Михайлівка-Рубежівка задає тон усій Київщині

ПРИВАТИЗАЦІЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК

Землевпорядні та геодезичні послуги

м. Київ, просп. Перемоги 74, оф. 29
т. (044) 539-12-96, (067) 247-97-37
e-mail: leeeex@bigmir.net,
www.zemlya-pravo.kiev.ua

ПРОФЕСІЙНІ ФОТО ПОДІЙ
0673036134 Богачук Дмитро

ТУТ МОЖЕ БУТИ ВАША РЕКЛАМА
(097) 43-681-64 (067) 30-361-34
E-mail: 5311@ukr.net

ГОЛОС ГРОМАД КИЇВЩИНИ
ЗАПРОШУЄ ДО СПІВПРАЦІ
Дякуємо, що
вибрали нас!

(097) 43-681-64
(067) 30-361-34
E-mail: 5311@ukr.net

Обирайте кращих!

Михайлівка-Рубежівка задає тон усій Київщині

Виборчі перегони вже завершилися, а у нашого кореспондента, який побував у Михайлівці-Рубежівці, враження склалися таке, ніби вони у самому розпалі. От що значить - сільський голова на своєму місці - повсякчас дбає про земляків, незалежно від того, яку "погоду" показує виборчий барометр.

Свого часу був вражений ставленням Михайла Миколайовича Рябчука до звіту про виконану роботу. Було це незадовго до 31 березня 2006 року, коли у мої руки, а працював я тоді у "районці", випадково потрапив унікальний у своєму роді документ, який складався з докладного опису зробленого. Цей факт і був покладений в основу публікації з села з назвою - хто пам'ятає - "Запорука безпеки і процвітання Михайлівки Рубежівки". І ось нині про той випадок згадав, бо М.М. Рябчук змусив мене знову здивуватися, адже, ніде правди діти, звикли ми, що лише перед виборами звертають на людей увагу можновладці... Коли дізнався на Дні села, що Михайло Миколайович планує в гості до старожилів села завітати, і я з ним заодно напросився...

Святкували День села в неділю, а вже у вівторок їдемо за першою адресою в гості до Ваховської Філімени Рафалівни. Нас зустріла невістка Марія.

Сільський голова: Добрий день! Приїхали привітати бабусю з Днем села.

Невістка Марія: А ми в сараї якраз пораємо з чоловіком. Ми корову тримаємо, троє свиней. Як без хазяйства жити. Раніше в стаді сто корів було, а тепер на нашому хуторі тільки п'ять корів... Є де пасти, але вже не тримають...

Проходимо у просторий зал, куди згодом заходить і Філімена Рафалівна. Вітаємося. Бабуся вже недочуває - невістка Марія наш "перекладач". Сільський голова висловлює слова подяки, вручає квіти і конвертик.

Бабуся в свою чергу дякує М.М. Рябчуку: Нехай Вам Бог дає сили і здоров'я, щоб Ви багато ще могли зробити...

Розміщується у м'якому кріслі і коментує: Вже сил немає. Був час - все робила, а тепер не можу сама відрати води принести. Було здоров'я - у колгоспі трудилася... Дояркою...

Невістка Марія: Бачу оце, йде з хати з відром... Ми лаємося... Кажу: куди ж це ви... Є ж у нас кому воду принести... 17 липня 1915 року народження... В жнива народилася... Це вже їй більше 95 літ...

Бабуся: В Германії була - важко трудилася. Одрозу попала в концентраційний табір, а потім в Австрію до бауера забрали...

Невістка Марія: А син в три рочки під тинами залишився без мами. А потім, правда, хресний його до себе забрав... Чоловік потім розповідав, що в 5-тирічному віці вже корови пас, допоки мама з Германії не повернулася.

Бабуся: Я мала була і худа... Таке пережила... Краще б було вмерти, ніж таке пережити... Важко було... А зараз - слаба, вже нічого робити не можу...

Сільський голова: Це вже старість бере своє - скільки ж то Ви на своєму віку потрудилися... Вже ж і відпочити можна... Тим більше, за Вами такий догляд...

Бабуся: Смерть про мене забула, чи може десь в іншому місці шукає...

Невістка Марія: Вона все життя вдовою... Чоловік на фронті загинув... Сама сина виховала. На Житомирщині в колгоспі трудилася. І на полях, і на фермах... Ще й я пам'ятаю, літом снопи в'язала - ще тоді, коли не було комбайнів... А коли техніка прийшла - легше стало. Але робота на селі завжди була. Спочатку ми сюди переїхали...

Сільський голова: А потім і бабусю забрали...

Невістка Марія: У 1998 році - вона 12 років тут прописана. А оце на виборах її в списки не включили, хоча у 2006 році голосувала ....

Сільський голова: І ваш зять, Матвієнко Анатолій (звертається до Марії), не зміг проголосувати. На сайті газети "День" його фото - під час виборів не знайшов себе у списках...

Невістка Марія: А ми за Вас голосували.

Сільський голова: Спасибі. Люди підтримали. А чоги Ви на свято не прийшли?

Невістка Марія: З мамою були. А потім питала в лю-

дей. Кажуть, свято гарне вийшло. Може пообідаєте в нас?

Сільський голова дякує за гостинність: Нам ще старожилів треба відвідати. Прощаємося.

...Після того ми побували у Марії Карпівни Мельниченко.

Сільський голова: Добрий день, тьотю Маню! Прийшли привітати зі святом, подякувати Вам як старожилу села...

М.М. Рябчук вручає букет, грамоту і конвертик.

Сільський голова: Ви ще, слава Богу, тримаєтеся. Ви оце вдох з Єлизаветою Василівною ще найактивніші. Ви ж город ще самі копали?

- Спасибі... Помаленьку сама... Мені вже 93 роки...

Донька Ольга: Мама може два рядки лише не докопала, а то все сама, точно. Спасибі, Міша! Ми за тебе голосували. І ми, і люди тобі вдячні за лікарню. Для людей похилого віку це дуже велика підтримка. Коли є своя лікарня - велике діло...

Сільський голова: Ми з 2011 року розпочнемо будівництво харчоблоку поряд зі стаціонаром, а також і саму котельню зведемо... Так у нас по плану передбачено... Як в садочку зробили... Важливо, щоб опалення не залежало від центральної котельні... Всяке буває... Щоб за борги не припиняли постачання тепла... А баби Мані внучка (звертається до кореспондента) працює в аптеці біля лікарні... А ще, скажу, лікарню ми забрали на баланс сільської ради - вона належала району...

Ольга Михайлівна: Тепер її ніхто у нас не відбере ...

Сільський голова: Чотири роки лікарня була у нас в оперативному управлінні. Коли нам її передали, то балансова вартість становила 331 тис. 306 грн. А ми за чотири роки туди вклали 4 млн. грн. І коли вони сказали нам, що після Нового року заберуть, то я написав відповідного листа і сесія Києво-Святошинської райради прийняла рішення передати нам на баланс.

Ольга Михайлівна: От добре. Тепер це - своє...

Сільський голова: В ній і рентген-обладнання цифрове, і нова лабораторія...

Кор.: Не в кожному місті таке...

Сільський голова: Ніхто не вірить, що це державна установа. Всі думають, що вона приватна... А ще й меблевий магазин ми теж купили у власність нашої територіальної громади... Будемо робити реконструкцію - вже й проект відповідний розробили. Ми хочемо його розширити і зробити Будинок культури... Прибудуємо зал для дискотеки, а спереду зробимо фойє і гардероб, купимо крісла стаціонарні - а тож як буває дискотека - крісла вбік, а коли концерт - крісла на місце - і на що воно схоже...

Ольга Михайлівна: Справа потрібна. Я була як "кролики" виступали...

Сільський голова: Ми їх і на День села запрошували, але вони нині зайняті в Німеччині...

Бабуся: Пам'ятаю, як німці в село прийшли... Я родом з Дмитрівки сама, а коли війна розпочалася, ми жили в Рубежівці. Як почали бомбити - один снаряд влучив у калідор помешкання діда покійного Уляша... Як бахне! Володя (син баби Мані - прим. авт.) без драбини тоді в погріб стрибнув. Став заїкатися - ми потім цю недугу лікували... А коли німців перший раз бачили - були жнива - ми тоді пшеницю жали... Вони з лісу вийшли, а наші звідси, ото й ми опинилися між ними... І щоб живими залишитися, давай навколішки з поля тікати в село. Прилізли, а Соломко, Петренкової чоловік, в окоп нас не впускає: каже, ідіть у хату. Пішли ми в хату, побули, а кулі свистять все і свистять... І Володя зі мною був. І коли наче трохи притихло - давай ми знову до окопу лізти навколішки. Володя попереду, а я позаду... І коли вже влізли в окоп, то сиділи там. А коли стихло - йшли

додому болотом - бачили наших побитих солдатів... Було, пам'ятаю (плаче), як одного забитою ногою за одну ногу, а інший за другу ногу до машини тягнули. Притягли, розмотали і кинули, ой, Господи, Господи... А тоді вже як відступали німці - у нашій хаті стояло три їх начальники - вони змогли добратися тільки до Козинців і їх в полон взяли. А один з них казав: матка, війна нехороша, війна нехороша, у мене вдома два кіндери... Такий собі нічого, а вже в сусіда німець стояв - той змії був. Ой-йо-йой. Корову забрав їхню. Тоді прийшов і до нас. А той німець, що в нас постояльцем був, заспокоїв: не хвилюйтеся, мовляв, нічого він не візьме і до нього по-їхньому став белькотіти... Той спочатку пішов, але знову повернувся, але йому нічого не дозволили взяти... А в сусіда забрав... Як звір був...

Сільський голова: І зараз такі є, і тоді такі були...

Ольга Михайлівна: Свекруха колись розповідала - у них теж жили німці, на цій же вулиці на просторі були... Тоді чоловік мій - вже його немає - маленький ще був. Розповідав: на столі шоколадки, цукерки лежали... А він же дитина - ходив-ходив і взяв собі той шоколад зі столу... Німець як побачить, як візьме його за шкірки і аж до сволака підняв... Вийняв пістолета і хотів застрелити... Так свекруха впала додолу йому в ноги - так він виніс його на ганок (а тину тоді не було; дротом колючим огородили) і кинув малого з усієї сили так, що він на прольот всю щоку розідрав... А інший німець - лікар - його врятував...

Сільський голова: Баба Санька колись покійна розповідала, як поросся у війну кололи, щоб німці не почували і не забрали - їсти ж треба щось - відро з мукою на рило "одягали", щоб не кричало, а тоді - швайкою...

Бабуся: А у нас німці і бичка, і кабана забрали... Був Шахрай Грицько старостою... То він їх направив... І забрали...

Сільський голова: Отаке життя. То ви ще й на пенсії у садовій бригаді трудилася...

Бабуся: Ще десять років...

Сільський голова: У нас було більше 200 га саду. А потім розпаювали його, бо він вже старий був. Сад ефективний до 60 років. А наш був сад висаджений ще до війни.

Бабуся: Я як сюди прийшла, тут лише один квартал був посаджений, і там - другий, а то все самі садили, копали ямки, доглядали...

Сільський голова: Спасибі Вам, тьотю Маню за труди... На День села не змогли у Вас побувати, вирішили після свята.

Бабуся: І Вам спасибі. Хай Вам Бог дає здоров'я - щоб все задумане збулося і щоб Ви довго жили... Прощаємося.

Велике діло зробили - уважили старожилів. Сільський голова з почуттям виконаного обов'язку повернувся до сільради, а журналіст, в свою чергу, задоволений - опрацьовувати матеріал. Справді, як добре б нам усім хилося, коли кожен на своєму місці з повагою ставився до людей: старість маємо шанувати, беззаперечно, і одне одного теж...

Вадим Богачук, фото автора

ВІД РЕДАКЦІЇ. На такій оптимістичній ноті можна було б поставити крапку, якби всі сьогодні підтримували такі ініціативи і вони ні в кого не викликали заперечень. Справа в тому, що в наші часи проявляються небезпечні альтернативні тенденції. Зокрема, мова йде про проекти, які нав'язуються суспільству через деякі ЗМІ. "Душпастирі" вважають, що на рубежі третього сторіччя суспільство повинно змінювати свої принципи і цінності, причому кілька разів під час життя одного покоління задля підвищення конкурентноздатності. Зокрема, є такий план дій як "Дитинство-2030", побудований за тією ж логікою так званого "гуманізму", що й антигуманна ювенальна система. Але на такі, м'яко кажучи, дурниці ми не повинні звертати увагу, бо у нас є ідеали і святині, які не зазнають змін вже понад дві тисячі років: суспільство має дбати і про дітей, і про стариків. Саме старша генерація створила нам умови для життя, віддала нам свою любов, силу, досвід та знання і тому невдячні людям похилого віку - мерзенні перед Богом і нежиттєздатні. Саме в розриві зв'язків між поколіннями слід бачити проблеми сучасності і основну причину того, що тривалий час ми не в змозі подолати економічний спад і дедалі більшу моральну деградацію. А тому, повага до стариків, яку ми побачили в Михайлівці Рубежівці - елемент системи безпеки і процвітання і краю, і усїєї країни. Які б технології поведінки нам не нав'язував "світовий порядок" - нам робити своє, як завели наші діди і прадіди, які захищали від змії рідну землю і свої душі!

Любов рікою розлилася усією Михайлівкою-Рубежівкою

Навіть глибокої осінньої пори, коли всі багряні листочки опали додолу, здатне милувати око рідне село. Легенький туман додає казковій неповторності чудовому краєвиду.

Застигли над Михайлівкою-Рубежівкою символи розвитку та процвітання - будівельні крани.

І навіть дерева, немов люди в молитві, просячи у Бога благословення, простягнули до неба свої вже необтяжені віття...

Навколо тиша - жодного звуку! - сільські собаки, й ті вирішили взяти перепочинок, бо їх натруджені господарі стали залишатися вдома - вже не поспішають, як було раніше, з рання в поле...

...Прийшов час підбити підсумки минулого хліборобського року і скласти види на наступний врожай...

...Тривали ні з чим не зрівнянні дні благодаті, які досягли свого апогею 21 листопада, коли в мозаїці свят церковного року настав момент богослужбового вшанування Собору святого Архистратига Михаїла та інших безтілесних небесних сил. Саме в той день наші кореспонденти й побували в населеному пункті і стали свідками того, як з усіх куточків села тягнулися людські річечки до храму Архистратига Божого Михаїла на Божественну Літургію. Хто на автомобілях, хто пішки, хто у повний зріст, хто, зігнувшись під вагою років, при допомозі дерев'яних палиць добирався на Храмовий празник з вул. Гагаріна і Горького та обох боків вул. Пролетарської, які, в свою чергу, слугували руслом для потоків вірян з інших куточків села...

...Люди все прибували, а в Божому домі вже, здається, вільного місця не було. Обличчя селян усміхнені, в очах - радість і відблиск вогників від свічок, серця об'єднані спільною молитвою...

Після того, як 16 листопада 2007 року Блаженніший Володимир, Митрополит Київський і всієї України, освятив храм, збулось те, про що він просив у своїй проповіді: "Нехай молитвами угодників Божих благословення Господнє перебуває разом з усіма вами віднині і довіку. Дай Боже, щоб всі, хто переступатиме поріг цього Храму, знаходили відраду від зустрічі з Богом. Адже Храм - то є найсвятіше місце на землі, де кожен має можливість єднання з Господом". Тоді назавжди відійшов у минуле драматизм бездуховності і відкрилася нова сторінка як в історії храму, так і всього села.

Отож, не диво, що за цей час в Михайлівці-Рубежівці відбулися потужні перетворюючі зрушення - село преобразилося. Зокрема, з'явився пам'ятник митрополиту Петру Могилі, дякуючи знайденим новим відомостям про його життя на території сучасного села Михайлівки Рубежівки. Раніше вважалося, що він досить швидко (без послуху) став архимандритом Києво-Печерської Лаври, але віднайдені документи свідчать, що він певний час перебував на послуху в Лаврському скиті, який знаходився саме тут, в селі.

Разом із важливою складовою духовних перетворень зазнала розвитку і соціальна інфраструктура села - нова лікарня, споруджена на місці колишньої земської школи і оснащена сучасним обладнанням і усім необхідним для повноцінного функціонування. Нова лікарня нині є взірцем для лідерів громад краю у проявах дбайливого ставлення до здоров'я своїх земляків. Самі медичні працівники зізналися, що не мріяли про таке, не думали, що за їх віку настане для них суцільне свято, адже чудові і комфортні умови, наявні можливості закладу щоразу підносять настрої як пацієнтам, так і лікарям.

Справді, велике діло задумав і зумів осилити сільський голова Михайло Рябчук і земляки на недавніх виборах знову дружно виявили йому цілковиту підтримку і довіру. Користуючись нагодою, настоятель храму о. Петро Чопік благословив Михайла Миколайовича, який також знаходився у колі прихожан-односельців, на труди, на нові добрі справи для мешканців сіл Михайлівки-Рубежівки і Забуччя і вручив від усієї церковної громади ікону Михаїла Архистратига.

В своїй проповіді священник нагадав присутнім про велике значення ангелів у справі нашого спасіння, а також про обов'язки християн щодо святих ангелів, передусім Ангела-хоронителя. Щомиті на протязі цілого нашого життя він завжди з волі Божої знаходиться з нами, охороняє, провадить нас на спасенну

дорогу, застерігає від гріха, заступається за нас перед Господом. Наш Ангел-Хоронитель - постійний свідок наших думок, слів і вчинків - це наш супровідник до вічності. Він є для нас взірцем святості, тому що своїм прикладом навчає, як любити одне одного, як служити одне одному та славити Бога. Тож стараймося, закликав вірян о. Петро, так гаряче любити Бога, а разом з Ним і своїх ближніх, як він Йо-го любить, і так ревно виконувати свої обов'язки щодо рідних, громади, і Божу волю, як її виконує наш Ангел-Хоронитель і всі Ангели на небесах під началом Михаїла Архистратига.

Божественна Літургія завершилася цілуванням святого Хреста. Хор у цей час співав молитву про збереження на мної літа святіших православних патріархів, настоятеля, братії, сільського голови, прихожан храму і всіх православних християн.

Після того настав час традиційної святкової трапези - усіх бажаних зміг вмістити великий намет, який завчасно розгорнули поряд з храмом. Люди із задоволенням пригостилися вином, залюбки скуштували гарячі страви і холодні закуски, які були з любов'ю приготувані місцевими

господинами.

Ми привітали зі святом одну бабусю, що аж світилася від радості, і в свою чергу багато добрих побажань почули, а ще й дізналися, що жінка за півроку, як переїхала жити в Михайлівку-Рубежівку до онуки, дуже полюбила село і його мешканців. "Мені тут дуже затишно, - розповідала нам матушка Феодосія, - надзвичайно доброзичлива і душевна атмосфера в селі - люди привітні і уважні. Велике діло, коли Бог є в душі. Бувало, не попаду на службу - чогось не вистачає, весь тиждень потім сама не своя і з нетерпінням чекаю, аж не можу дочекатися, вечірні..."

"Сьогодні на сльози пробило. - відверто зізнався нам дід Микола. - Така благодать... Така благодать... Особлива, ні з чим не зрівнянна відправа. Перший раз зі мною таке сталося кілька років тому, коли Митрополит Володимир до нас приїхав. Суцільний ангел во плоти і оплот православ'я. Дай йому Бог здоров'я на мної літа. Я до цього часу іконочку, якою він благословив, бережу".

В Михайлівці Рубежівці справді виняткові місця. Ще Петро Могіла звернув на це увагу і збирав свідчення, зокрема, про рубежівське диво, коли у 1629 році вода, взята в одному із сільських життєдайних джерел, перетворилася на вино... Не випадково

прочани, що ходили до Києво-Печерської Лаври, облюбували собі поблизу старовинного джерела на дні глибокого яру у Жуковому лісі місце для перепочину і підтримки сил. Казкові, благодатні тут місця збереглися й донині...

...А ми тим часом по вулиці Пролетарській поспішаємо до центру населеного пункту, де мало відбуватися продовження святкування Дня села. І майже перед магазином стаємо свідками, як хлопці, котрих ми тільки-но бачили в храмі, бажали якомусь знайомому їм дядькові-односельцю, якого оце зустріли по дорозі, до ста літ жити. І там далі, вже на порозі торгового закладу, примітили подібну сценку із святкового життя - один із чоловіків йшов всередину, а інший - виходив: отак і застигли в обіймах, поплескуючи одне одного по плечу... Це, можливо було особливістю саме цього дня, але то, без всякого сумніву, були живі паростки Любові, посіяної у православних серцях на Божій Літургії - лише вона здатна за одну мить рікою розлитися усією Михайлівкою Рубежівкою.

xxx

... А тим часом на площі, обладнаній сучасною сценічною площадкою, саме звучала українська народна пісня: Чом, чом, чом, земле моя, Так любя ти мені, Чом, чом, чом, земле моя, Чарує так мене Краса твоя...

...А на майдані, обладнаному для урочистостей, метушня - такий собі фрагмент столичного Андріївського узвозу в час пік, коли буває вперше

на нього потраплять одночасно десятки іноземців... Нетерпляча сільська дітвора задовго до початку святкування, немов горобці поживу, обліпили продавців. Трохи згодом захотіли ми хоч одне те пташеня упіймати - та де там - полетіли дружною зграйкою в інший куток до сцени, де саме розпочався майстер-клас з виготовлення іграшок. І ми теж, затамувавши подих, слідкуємо, як за хвилину з продовжувачої кульки виходить гарне собача, а ще хвилину-друга - і довговухе зайча... Малеча зачаровано слідкує і дорослі очей теж не можуть відірвати... І тільки тоді, коли помітили на площі сивоголового ветерана, покинули зацікавлене коло... Невдовзі знайомимося з Іваном Прохоровичем Пісковим, котрий сьогодні вирішив перепочити від справ: "Ще матиму нагоду запастися лозою для роботи, а ще й День села раз у рік випадає"... Півгодини спілкування з людиною, який теж доклав чимало зусиль до здобутків трудової слави Михайлівки Рубежівки, пролетіли немов одна мить... Одне таке знайомство - і день, вважай, не пройшов даремно, а святкування ще ж і не розпочалося... Побачили, правда, як за цей короткий час змінилася площа: її наповнили різнокольорові кульки, численні світлячки та мигалки... Майже весь крам з прилавків вже встиг знайти своїх нових вдячних власників... Помітивши націлений на себе об'єктив фотоапарата, дівчатка стали поправляти волосся, а хлопчики навпаки - показувати гримаси - як їх навчили клоуни, що завітали на свято... Ось з групою дітей вітається Мікі-Маус, а там й інші улюбленці з мультфільмів...

інші улюбленці з мультфільмів...

А з динаміків якраз лунає: Зелене жито, зелене..., розливаючи навкруги, ніби угадуючи наперед, передчуття радості від незабутніх і неповторних хвилин, коли збираються разом близькі і дорогі один одному люди...

...Ось лунають життєстверджуючі слова: "Доброго дня, Михайлівка Рубежівка!"

Ведуча свята нагадала історичні відомості прекрасної і благословенної землі, чудової і мальовничої Михайлівки-Рубежівки. Перша письмова згадка про село датована 1629 роком, проте, відомо, що й до неї населений пункт вважали стародавнім. Відтоді минуло майже чотири століття, упродовж яких рубежівцям

довелося витримати і польсько-литовське панування, і кровопролитні бої під час визвольної війни під приводом Богдана Хмельницького, тяжкі часи кріпацтва, соціалістичну революцію й тяготи Громадянської війни, розкуркулення, голодомор і репресії, окупацію німецько-фашистськими загарбниками, післявоєнну відбудову, часи будівництва соціалізму, перебудову... І, нарешті, разом з усією країною село відкрило нову епоху своєї історії - добу Незалежності. Однак, в кожному історичному відрізку можна знайти те, чим нинішні нащадки Михайлівки-Рубежівки можуть пишатися. Трудолюбиві діди-прадіди залишили у спадок прийдешнім поколінням основу добробуту і запоруку розквіту - працелюбність. Зокрема, колись у селі існував цегельний завод, який прославляв наш край далеко за його межами. Продукція цього заводу мала власне клеймо "РХ" і на неї був надзвичайно високий попит. Цеглу, вироблену в Рубежівці відправляли навіть до Петербургу і через століття українці можуть пишатися тим, що у фундамент північної столиці Росії, свого роду світового музею під відкритим небом, покладені вироби з Михайлівки-Рубежівки. Це факт досягнутого високого рівня виробництва. І в подальшій новітній історії села ці чудові традиції були розвинуті і примножені у часи існування колективного господарства, естафету досягнень якого підхопило й нинішнє покоління земляків. Наша мала батьківщина - унікальне дерево життя - довіку приноситиме повноцінні плоди!

Звучить пісня у виконанні народного аматорського хору Будинку культури с. Михайлівка-Рубежівка "Рідні наспіви": Пахне рідне село тишиною лугів і роздоллям небес, і піснями гаїв, і полями, де сонячне світить чоло, і хлібом, і цвітом, і прадідом-дідом. Гріє душу село, моє рідне село...

На сцену запрошується Михайлівсько-Рубежівський сільський голова Михайло Миколайович Рябчук: "Дорогі односельчани, шановні гості і всі присутні на цьому майдані! Сьогодні ми знову зустрілися на храмовому святі Архістратига Божого Михаїла і на Дні села. З 1994 року ми започаткували таку традицію. З того часу пройшло начебто й небагато - всього шістнадцять років, однак подивіться, як змінився вигляд і будинків односельчан, і наших вулиць, і наших населених пунктів - Михайлівки-Рубежівки і Забуччя. Ви всі свідки того, що зміни у нас - на краще. У цьому напрямку працює сільська рада, депутатський корпус, а також приватні підприємці. Мені приємно, що останні роки налагоджується виробництво на колишньому подвір'ї радгоспу "Рубежівський" - стає більше робочих місць, а, отже, і більше надходжень до бюджету сільської ради... Хоча, ще, в цілому, їх не достатньо для того, аби ми могли ставити перед собою ті цілі соціально-економічного перетворення, які ми повсякчас прагнемо здійснити на нашій малій батьківщині. Однак, загалом, не зважаючи на це ми, працюємо і реалізуємо можливості, які дає нам сьогодні - у нас пристойні дороги, у нас вулиці освітлюються... Дорогі земляки, я вас вітаю зі святом,

бажаю міцного здоров'я, наснаги, всього того, що ви бажаєте собі. Важливо, щоб діти слухали батьків і про це ми, старше покоління, повинні потурбуватися, щоб молодь брала кращий приклад, щоб наші діти та онуки добре вчилися, щоб ставали висококваліфікованими спеціалістами своєї справи, були гідними дідів-прадідів, продовжували справу батьків, примножували славу Михайлівки-Рубежівки та відроджували традиції українського народу. Зі святом рідного села! **Всього вам самого найкращого! (оплески)!**

Односельці підносять сільському голові М.М. Рябчуку коровай як символ пошани, як символ праці і життя, сердечності і добра, як символ віри в те, що Михайлівка-Рубежівка стане найкращим і найбагатшим селом в Україні.

Слово для привітання надається директору Михайлівсько-Рубежівської школи Валентині Миколаївні Приходько, яка під оплески присутніх від всього серця привітала односельців і побажала землякам всяких гараздів, а також звернулася із словом до підростаючого покоління та їх батьків, аби вони все робили від них залежне для того, аби діти росли гідними людьми, достойними представниками свого села і країни.

Слово для привітання надається головному лікарю сільської лікарні Ользі Федорівні Кравець: "Дорогі односельці! Хочу побажати всім вам, насамперед, здоров'я, удачі, успіхів у всіх ваших починаннях, щоб зло далекими дорогами вас оминало, а радість, щоб завжди була поруч в житті. Хочу також побажати, щоб у кожній вашій хаті був завжди хліб на столі і щоб панував в родині мир, злагода, добробут! Зі святом! (оплески)!"

А потім всіх присутніх привітали малі козачата - учні першого класу сільської школи, які молитвою у своєму виконанні помноженою на дитячу безпосередність розчулили всіх без винятку дорослих: Я здійму до неба крильця-ручечка, Помолюсь за маму, помолюсь за тата. За сестру і брата. За усю родину, і за рідну неньку-Україну. Захисти нас, Боже, від лихої долі, уроди доволі житечка на полі. Щоб сміялись дзвінко діти в кожній хаті, щоб були щасливі люди і багаті...

Після того сільський голова Михайло Рябчук вручив подяки, грошові премії і букети квітів односельчанам, котрі своєю сумлінною працею та особистою активною життєвою позицією зробили і продовжують робити вагомий внесок у розбудову рідного краю: **Кравець Ользі Федорівні, Хобосі Аллі Михайлівні, Безсмертному Валерію Миколайовичу, Бернацькому Анатолію Олександровичу, Приходько Валентині Миколаївні, Харченку Роману Миколайовичу, Івасюку Василю Івановичу, Слободянюку Володимиру Івановичу, Кулішу Миколі Івановичу, Буковецькій Валентині Адамівні, Голікову Олександр Маржановичу, Парфенюку Миколі Петровичу, Жлобіній Валентині Борисівні, Ковтун Ірині Вікторівні, Бабич Ларисі Миколаївні, Федорченку Миколі Олексійовичу, Лук'яновій Валентині Іванівні, Плотнікову Миколі Володимировичу, Лаговському Володимиру Олександровичу, Мкртчян Абову Арамовичу, Мізюку Степану Павловичу, Хобосі Світлані Миколаївні, Ефімову В'ячеславу Володимировичу, Крицькому Володимиру Віталійовичу, Вітвіцькому Володимиру Вікторовичу, Помазану Андрію Сергійовичу** ("Хочу сказати, що ТОВ Агрофірма "Рубежівка" посіла друге місце в Києво-Святошинському районі по вирощуванню овочів у відкритому ґрунті", - коментує вручення відзнаки Михайло Миколайович), **Дем'яненко Галині Андріївні, Ястрембовичу Сергію Костянтиновичу.**

Шановна громадо, - продовжує вшанування односельців сільський голова М.М. Рябчук, - дозвольте мені сказати теплі слова на адресу старожилів, висловити їм подяку і вручити грошову допомогу: **Мельниченко Марії Карпівні, Поторочі Єлизаветі Василівні, Андрійчук Антоніні Антонівні, Івахненко Надії Володимирівні, Ваховській Філімені Рафалівні.**

Оголосили хвилину мовчання... Присутні вшанували Героїв, подвигом яких продовжується життя під мирним небом у вільній Україні. Право покласти квіти до пам'ятника загиблим воїнам було надано козачатам...

Далі настала черга вшанувати основу основ нашого життя під мирним небом - сім'ю і родину. На сцену запрошується срібне подружжя **Салівонів**. Присутні аплодують **Сергію Яковичу і Оксані Василівні**, котрі разом у любові та злагоді живуть вже 25 років. За ними громада вітає золоті подружжя: **Рябчуків Павла Федотовича та Ольги Олександрівни, Мазурів Олександра Петровича та Лідії Федорівни, Маловічко Михайла Онисимовича та Аллі Олександрівни, Піскових Петра Прохоровича та Галини Григорівни, Борисюків Адама Васильовича та Ольги Митрофанівни, Стукаленків Миколи Івановича та Марії Акимівни, Пилипенків Андрія Васильовича та Надії Яківни.**

А тоді на сцені з'явився символічний Михайло, аби виголосити свій наказ: "Я знову ступив на цю святую землю, бо покликана пам'ять невмируща, бо радо бачити

вас у святкову годину. Від імені праотців роботящого вашого роду, від імені прашурів ваших, здатних і ниву ростити, і дворище своє захистити, від імені тих, хто множив три віки багатство дому і славу роду, вітаю вас (Вигуки: "І вас!")! Вашими думами, вашими руками невтомними розквітає Рубежівка, і з кожним роком яснішають зорі над Мислін-рікою. Нехай многії літа щастя супроводжують нові покоління рубежан. Віддавна на землі люди дбали, щоб був на столі коровай, щоб зустріли гостя хлібом-сіллю, і у кожнім новім короваї є зернина попередніх поколінь, бо ніщо у житті не минуло безслідно, бо пам'ятають кручі над рікою голоси ваших предків. Хай щастить вам у вашім домі! Хай легко ступається по древній поліській землі! Хай не переводяться серед вас козаки, щоб і в роботі були першими, і в сім'ї добрими, і в житті справедливими. Тож дозвольте вклонитися вам за те, що свято бережете пам'ять про минуле!"

Настав час святкового концерту за участю художніх колективів села. Відкрив його лауреат конкурсу духовної музики народний аматорський хор "Рідні наспіви". Звучали українські народні пісні у майстерному виконанні колективу - "Ой при лужку, при лужку, при широкім полі", "Ой у полі жито", "Ой за лісочком", а також "Розпрягайте хлопці коней". Не зважаючи на прохолодну погоду, атмосфера на майдані дедалі більше наповнювалася душевністю і теплом. Така вже особливість українських народних пісень, від яких ніколи, хто їх слухає, не залишається байдужим. Тепло любові, викликане словами, образами і поетично проголошеними в них цінностями, під звучання знайомої з дитинства мелодії, розливалось і сповнювало людські серця. Не диво, що останнім часом науковці взялися досліджувати різноманітні функції народної пісні, у числі яких однією з найважливіших є лікувальна. Вона, між іншим, очевидна як на фізіологічному і емоційному рівнях, так і на душевному. Те, що пісня лікує душу - відома істина, яку відчуває кожний з нас, навіть не потребуючи доводів учених. І тому ми щоразу, коли є така можливість, із великим задоволенням зану-

рюємося у її глибокий світ, знаходимо всеохоплююче почуття... А репертуар "Рідних наспівів" насичений - як пізніше розповіла керівник народного аматорського хору **Олена Цимбал**, в ньому близько п'ятидесяти пісень - виходить у Михайлівці Рубежівці на додачу до цілющого водного - ще й джерело оздоровлення душі б'є фонтаном! А ще були й танцювальні номери, які розігріли публіку. Коли на сцені розпочалася запальна "Тарантела" - ноги самі стали пританцювувати, були й такі, хто приєднувався у коло, яке мимоволі сформувалося посеред площі...

В якийсь момент і діти зчинили вереск і штовханину, бо у гущі глядачів невідомо звідки з'явився двометровий Шрек - улюблений герой мультсеріалу. Ходив він так,

наби от-от мав впасти. Діти, звісно, захотіли побачити як такий велетень перекинеться і стали підштовхувати з різних боків. Чого артисту довелось потерпіти - лише він один знає! Захеканий від зусиль, чоловік все-таки зміг встояти на ногах від про я в і в надмірної до себе уваги. Але й малеча доволі попотіла, і в знак примирення - чудове фото на згадку!

А тут ведуча свята запросила бажаючих до стовпа, добравшись до верхівки якого, можна було отримати потрібну у господарстві річ. Якась молодичка почала гукати, звертаючись до своєї другої половинки: без кабанчика додому не приходь. У натовпі стримано почали гиготіти, показуючи на дядька, що похнюпившись, почалапавав до місця змагань - певно, то його мила так привселюдно підбурювала. А тут один місцевий парубок, схожий статурою на молодшого Кличка, спрямував сюжет сценки в зовсім неочікуване русло, заявивши при всіх: а мені б цю молодичку - я цілу б їй свиноферму придбав. Всі дружно зареагували так, що жінка мусила схватись... Ще мить - і було як на Сорочинському ярмарку - продавати не продавали нічого, але склалося враження, що торгівля була. І справді, з боєм діставшись до місця змагань, ми стали свідками епізоду, коли вже знайомий нам дядько дав парубку 1000 гривень, аби той дістав приз...

Пристрасті почали розгоратися і, напевно, щоб погасити їх, організатори вирішили розпочати змагання з підйому пудової гири. Браві парубки, роздягнувшись до пояса, стали немов пір'їнку підкидати вгору спортивне знаряддя, все нарощуючи і нарощуючи результати. І коли **Юрій Бурий** на одному диханні підняв 34 рази пудову гиру, здалося, що саме він і стане переможцем, але тут своє вагоме слово сказав **Артем Кучерук**, довівши число до 38 разів. Ми привітали хлопця - мешканця Михайлівки-Рубежівки, який навчається в Київському авіаційному технікумі, а нині проходить практику в ДА "Антонова", з визначним досягненням. Хлопець розповів, що постійно підтримує форму у сільському тренажерному залі, і закликав молодь дбати про своє здоров'я. А тут нас сповістили, що знайшовся хтось інший, хто

підняв гиру 50 разів, на що Артем упевнено і радісно зауважив: якби я останнім виступав, то результат був би ще кращий. Але й друге місце - це непогано. Тож ми привітали хлопця, який пішов отримувати приз, і поспішили подивитися чим же все-таки закінчаться пристрасті біля стовпа.

А там вже сформувалася черга бажаючих. Одні насмішили, бо сил після гирі вже не мали, а інші змусили похвилюватися. Парубки по черзі, при підтримці глядачів, діставали то термос чи праску, то ліхтар чи парасольку, або ковдру, залишаючи на останнього учасника найголовніший приз... - довгоочікуване поросятко. І коли, нарешті, майдан наповнив радісний виск, всі зрозуміли, що свинка знайшла свого господаря. Але не тут то було! У найвідповідальнішу мить той настирливий дядько забрав переможця не переговори. Що далі було - історія замовчує, але, очевидці переказують, той таки свого домігся - що не зробиш для коханої, коли вона поставить якесь завдання як, наприклад, - пригадаєте? - Оксана, дочка Чуба, з "Вечорів на хуторі поблизу Диканьки" повеліла ковалю Вакулі дістати черевички...

...Ось така була колоритна родзинка у День села. І здається - всі були задоволені! А ще парубки добряче попотіли на перетягуванні канату!

Свято було у розпалі - якраз прибула на автобусі "підтримка" з національного університету ДПС України. На майдані висадився Культурно-мистецький "десант" "Сузір'я" - велика родина творчо обдарованої студентської молоді, яка налічує понад 20 різноманітних творчих колективів і студій. Концертна програма отримала друге дихання. Присутні на святі ніби перенеслися на головну сцену столиці - у палац "Україна", де стали свідками звіту колективів з різних регіонів країни. Членам "Сузір'я", до речі, аплодували глядачі Ірану, Туреччини, Німеччини, Польщі, Іспанії, але так тепло, як в селі Михайлівка Рубежівка, їх напевно в жодній країні світу не приймали. Всю енергію молодості та щирість душі подарували селянам Тетяна Поповичук, Сергій Слободенюк та ін. Звучали пісні "Водограй", "Перепілочка", "Горобина" з репертуару Назарія Яремчука - відчувався акцент на обробках народних мотивів, високохудожніх патріотичних пісень, співзвучних часів. Знайшлося місце і жартівливим композиціям, у числі яких присутні емоційно реагували на "Вареники".

...Народне гуляння продовжувалося. Майданом кружляли пари, захоплюючи інших приєднатися... Невтомна малеча все продовжувала гасати зі світлячками на головах... А потім був і святковий салют. Нічне небо теж утішилося тим, що свято гарне ...

Вадим Богачук, Дмитро Богачук

Хвала рукам, що і донині пахнуть хлібом!

- Радий вас бачити дядьку Іване! Як здоров'я!

- Здоров ще я, дякувати Богу: як пройдуся селом - добра зарядка, а як перемовлюся словом з гарною людиною - настрої додає охоту до життя (сміється).

х х х

...А пізніше в нарисах з історії населеного пункту знайшли підтвердження, що така зустріч могла мати природну зацікавленість журналістів.

Ось що відмітив у своєму доробку Олександр Соколенко - розповідаючи про здобутки колективу радгоспу "Рубежівський" за 1973 рік він згадав такий факт: "Цього ж року на суботнику встановили новий місток через річку Мислін. Ще 1963 року старий місток змило під час дощу і люди довгий час ходили в обхід, поки слюсар ремонтної бригади Пісковий І.П. не поклав кладку. Він же, будучи депутатом сільської ради з допомогою голови організував разом із братом суботник, знайшов кошти на будівництво нового містка".

Життя людське - це ще й, свого роду, зв'язок про добрі справи. Важливо, як-то кажуть, потрудитися для благополуччя родини, але не менш важливо зробити свій певний внесок і у розвиток громади. Без цього, якщо дивитися в глиб речей, і це добре знають старожили, не буде в житті всебічної підтримки і Божого благословення. І коли є що згадати односельцям про свого земляка, отже, виходить не даремно той вікував.

х х х

...Рідне село зігріває душу кожного, хто тут народився, чії босі ноги довіку пам'ятатиме Мартинова гора, Сміюнів Яр та інші незабутні місця малої батьківщини!

Спочатку, здається, - ні не здається - так воно і є! - тепло дитячих сердець, радісне щобетання малечі живих рідні поля і простори, річки і гори... А от з роками, коли хлопчики і дівчатка дорослішають, коли на їх скронях з'являється сивина, ці об'єкти природи вже стають немов ті сонячні батареї - рідна ненька-земля з ніжністю повертає теплоту своїм колишнім адресатам... Отож, і виходить, скільки щедрот посіємо самі, стільки проміння незабаром й отримає з часом докільця, у тому числі ми самі, наші діти і онуки...

Напевне саме тому у Михайлівці Рубежівці панує благодать та існують такі життєдайні джерела... Бо проміння Любові немов ясне сонечко, проникає глибоко до сердець кожного, хто хоч раз завітав у цей край. І де б ми не були, якими б турботами ми не переймалися у своєму житті, а ті невидимі промінчики, що колись пробігли сонячним зайчиком по мурахам і травам в часи безтурботного дитинства, повсякчас притягують до себе, кличуть із далеких доріг до рідного села, до отчого дому, де кожна билінка прагне огорнути тебе невгасимим теплом і бездонною любов'ю. Здається, нема нічого кращого у світі, ніж зустріч із до болі знайомими вулицями, батьківською хатою та земляками...

х х х

Іван Прохорович Пісковий народився 17 червня 1935 року в сім'ї корінних Михайлівців-Рубежівців. Всі родичі і по лінії батька Прохора та по лінії матері Тетяни народилися, трудилися і знайшли вічний спокій на цій святій землі.

На Дні села Михайлівки-Рубежівки наші кореспонденти випадково познайомилися з Іваном Прохоровичем Пісковим. Напевне, так би і розійшлися їх дороги, якби не стояли ненароком поряд в момент, коли житель села душевно привітався з сивочолим ветераном і в такій теплій атмосфері подальша розмова вже була доречною.

- Де я прийшов у світ, де батьки мої подарували, там і я нині живу - у будинку 59 по вулиці Леніна... Це коли їхати з Ворзеля перша вулиця направо буде Будьонного, друга - Садова, ото вже й можна повертати і на нашу вулицю потрапити, якщо поїхати на перехресті прямо. Батько помер ще перед війною - у 1938 році... У матері нас четверо залишилося... А дід Павло упокоївся ще раніше батька, то я його й взагалі не пам'ятаю. От війну я добре пригадую - мені було тоді шість років! - як німці зайшли в село... Це було у червні 41-ого... У нас - по всій вулиці Леніна! - вишні рясніли понад дорогою... І чужинці - це, напевно, була німецька розвідка - рвали безтурботно вишні. Так вони прийшли до впадоби, що познімали свої каски і туди їх клали... Ніби не на війну прибули, а до когось у гості... На обличчях сонце переливається, а за спиною - морок ночі...

...Пам'ятаю, як на сусідній вулиці Шевченка горіли хати... У них влучили снаряди - стріляли з лісу, з боку Жукового хутора... Підпалили чи п'ять, чи шість хат... А ще пригадую, як у Чирвиному яру з заходу на Київ йшов наш обоз з пораненими... І ми - сільська пацанва - були свідками як німецька танкетка вела по обозу прицильний вогонь. І коли наступного дня ми побували на тому місці - побачили багато закривавлених бинтів - ой багато тоді було вбитих і поранених і чимало коней підраних паслося на березі річки Мислін... Обоз пішов далі, а коней так залишили...

Під час війни у нашої хаті двоє німців-постояльців, жило. І що характерно, один з тих двох німців був винятково доброзичливий - веде коней напувати і мене садить на коня... І отак разом з ним ми ідемо до річки. А другий - що сказати - зовсім протилежний, ненависний був, звір справжній. Сідає обідати і дивиться з під лоба, щоб у хаті нікого не було. А той, що прихильний до мене був, як товариша не було - завжди пригощав цукром чи цукеркою. Душевний був такий, коли коней купав, щось белькотав німецьки і запам'ятався мені як добра, сердечна людина.

х х х

Мимоволі, об'єднавши два факти з життя Івана Прохоровича, розумієш: яка велика цінність - естафета Любові і тим більше потужна сила її зернятка, посадженого у жорстоку кровопролитну годину. Невже хто інший мав спорудити той місточок, який з'єднав для людей обидна береги річки Мислін, а не Іван Пісковий? В цьому акті, реалізованому саме Іваном Прохоровичем, виявляється енергія незвичайно доброзичливих його взаємин з отим людським чужинцем, отримана ще у дитячі роки.

- Через цих наших постояльців у мене й до німців сформувалося двояке ставлення: як до людей - я не відчуваю до них ніякої ненависті, а тільки як до загарбників - відчуваю ненависть до волі їх правителів, які змусили їх із зброєю піти проти нашого народу... А вони такі ж самі люди... Хіба і у нас не таке ж саме є: є лю-

ди і є ж таки й нелюди. І як було це в часи Радянського Союзу, так і в незалежній Україні це продовжується... Ото й виходить, що через того німця у мене і немає ненависті до тих людей...

х х х

У перший клас Іван Прохорович пішов після війни. Закінчивши сім класів, одразу став робити на Бучанській МТС.

- Спочатку був учнем. А коли пропрацював там рік чи півтора - мене направили у Катюжанку в школу механізації, де я освоїв професію механіка-комбайнера. Закінчивши курси у 1955 році знову повернувся у Києво-Святошинський район. І одразу мені довірили комбайн. Один сезон, правда, молотив хліб в селі Петрушки, а на другий рік мене вже направили в рідну Рубежівку - в колгосп "Більшовик", в якому все життя й мої батьки проробили простими робітниками.

А в 57-ому році закінчив курси трактористів - без відриву від виробництва під час роботи в МТС. Тоді-то я й став механізатором широкого профілю. Бо на комбайні трудишся один-півтора місяці в рік, а інший час теж треба чимось займатися - не сидітимеш же склавши руки... Після курсів трактористів одразу дали мені трактор. Була така марка "Універсал" - трактор-трудівник на залізних колесах. Саме на цій техніці наше покоління піднімало народне господарство. Він був справді універсальним - на ньому можна було цілий рік працювати, в тому числі на прополці городини - капуста, картоплі і так далі. Потім десь через рік пересів на МТЗ-2 - трактор мінського заводу на резиновому ході. Отак і трудився - коли час збирати хліб - на комбайні, а після того - на тракторі.

х х х

Жнива - найвідповідальніша у хліборобській справі пора. Вона хоча і є періодом важкої праці, але знаменує собою святу справу, яка сторицею повертає твої труди. Хто мешкав в селі знає, що коли в полі розпочиналися жнива - селяни ставали надзвичайно чутливими до всіх нових з лану - питають одне в одного як працює техніка, який врожай, чи є втрати...

В цей час і сам хліб, випечений, зарум'янений, пахучий набував особливої суті і незвичайного смаку. Жнива ставали свого роду Всесвітом - несли об'єднуючі процеси в життєдіяльності селян. Хлібний лан гуртував людей найрізноманітніших професій і занять. А в центрі уваги були, звісно, вони - комбайнери. В погоні за центнерами намолоченого збіжжя вони пропахли не потом, а хлібом... І навіть волосся у них все впереміжку з половиною. А вже на другому плані йшли водії, котрі теж невтомно трудилися, намотуючи кілометри від поля до елеватора, а після них і кухарі, які варили у той час особливо смачні обіди і поспішали ще з гарячим першим та другим у спеціальних термосах на польовий стан, а були ще й слюсарі, які в час жнив творили справжні дива, аби техніка не знала простою... Бага-

тох представників професій можна згадати, які обслуговували жнива... Навіть, скажемо, високі керівники відходили тоді на другий план і в свою чергу проявляли поблажливість і розуміння у ставленні до комбайнерів...

В трудовій біографії Івана Прохоровича є багато знакового для молодого покоління. Найперше, його працелюбність, однак тепер ми вибрали один красномовний епізод, який мав місце під час жнив, коли він ще в Петрушках трудився.

- Пригадую понад Житомирською трасою в районі Петрушок і Шпичок збирали ми овес... Бачу їде "Победа" прямо до мого комбайну. Курява здійнялася аж до неба. Виходить з автомобіля якийсь начальник і махає мені рукою, мовляв, щоб я зупинився. Я й стаю. Сплігую і питаю: чого ви хочете? А він мені: як працюєтесь, як комбайн, те се... А я в свою чергу цікавлюся: а ви хто такий будете? Каже мені: я головний інженер із заводу "Червоний екскаватор". Мене заділо - гаряча пора, а він мене відволікає! - кажу йому: якщо тобі щось треба - після роботи приїдь, будь ласка, коли я мотор заглушу і розпитай про все що хочеш, а не тоді, коли кожна хвилина, кожна секунда на рахунок. Це було в суботу. А в неділю я знову в полі. І знову, бачу, курява до неба - знову їде "Победа" до комбайна. Підїжджає вже хтось інший і показує жестом, мовляв, зупинися. Я наказую помічником, що зійду, а щоб він далі сам правив техніку. А той з "Победи" велить: ні, зупини комбайн. А я йому спересердя й кинув, вживши міцне слово: да пішов ти... Нам треба працювати, а не вислуховувати чийсь казки... Ну чи не так? Той на мене подивився, розвернувся і подався у напрямку колгоспної садиби... У мене всередині щось тьохнуло: оце напевно якесь начальство було... Коли через деякий час знову їде та "Победа" у супроводі ескорту: голова колгоспу - тоді був Микола Іванович, бригадир тракторної бригади, його помічник... Бригадир підходить до мене і каже: Ваня, ти знаєш хто то такий? А я кажу: звідки я можу знати? Мені вчора не давали працювати, мені сьогодні не дають... А мені ж вбирати треба, а не теревені посеред поля розводити... Тоді той начальник підходить і по плечу мене поплескає і каже: все вірно, але лягайся не треба (сміємося)... Отак ми з Войцехівським познайомилися... Якби не жнива, то певно, б мені дісталось по повній, а так... робимо ж по суті одне діло. Приїхав після того випадку він і до нас на збори в МТС і згадавав про той випадок, але не називав мене по імені, бачив, що я є і розповідав про той випадок як про анекдот, дав мені зрозуміти, що пробачив мені, що жнива головніше. І це той приклад як і нам треба один до одного ставитися, про те, які справжні пріоритети мають бути у стосунках між людьми. А могло статися й так, як нерідко зазвичай буває, що образиться начальник і ворогом на все життя стає. Але й мені наука була, аби я тримав у руках свій молодечий запал...

х х х

Покоління ударника комуністичної праці І.П. Піскового - це генерація невтомних трударів, які розумом і руками, серцем і душею, з великою пошаною до землі-годувальниці, не жалкуючи власного здоров'я, виявляли неймовірні зусилля заради щедрих врожаїв.

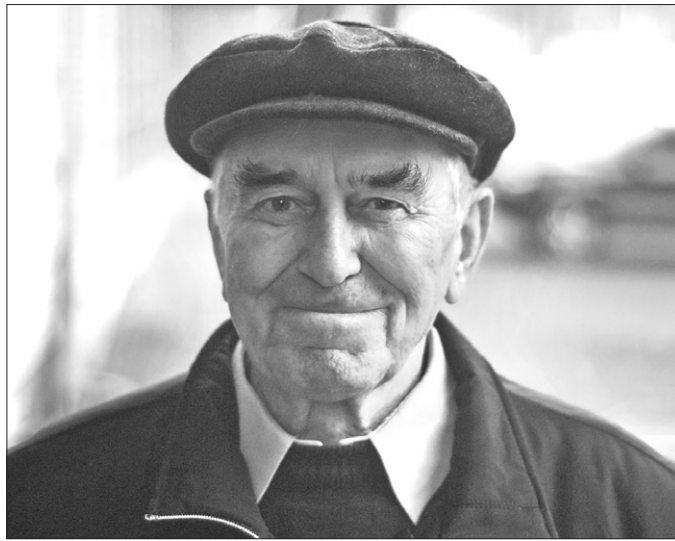

Працювали дуже важко, я б сказав, героїчно. Ви уявіть: я приходив на зміну у сім годин вечора - сідав за кермо і до семи ранку не злизав з трактора. Під освітленням фар орали. Коли стає нестерпно в чотири години ранку - вийдеш бувало, станеш перед гарячим радіатором, якщо працюєш холодної осінньої пори і скільки можна отак стоячи - десять-п'ятнадцять хвилин - передіраєш. І знову вперед. Тоді як хтось стоїть - одразу викликали бригадира. Контролювали. Не диво, що у 1962 році мене по стану здоров'я (у зв'язку з хворобою шлунку) з трактора зняли. Після того я кінчив курси у нас в Рубежівці по регулюванню паливних систем в дизельних двигунах, адже Бучанську МТС розформували у 1958 році і всю станційну техніку передали по колгоспах. Пропрацював я дизелістом дев'ять років і у 1971-ому в Боярці на комісії лікарі встановили у мене професійне захворювання. Прислали директору господарства припис підшукати мені роботу на чистому повітрі таку, щоб не була пов'язана з паливно-мастильними матеріалами. Отак я й почав працювати в тваринництво слюсарем по ремонту апаратури. А мене 1975 році поставили інженером по трудовіткім процесам. Зусиллями нашого покоління радгосп процвітав, був мільйонером. Директором був Коломієць Микола Миколайович при ньому радгосп займав передові місця у районі по всіх показниках. Тоді ми почали будувати великий тваринницький комплекс на 6 тис. 500 голів. Розвивали одним словом багатогалузеве сільськогосподарське виробництво, адже тваринництво має тісні зв'язки із землеробством, якому воно постачає органічні добрива і в свою чергу отримує кормову базу. Загалом, відомо, що успіхи тваринництва значною мірою визначаються наявністю відповідної кормової бази, яку формують польове кормовиробництво (виращування кормових і зернофуражних культур), природні угіддя (сіножаті і пасовища), а також різноманітні відходи від переробки сільськогосподарської продукції. Звели 18 блоків. Бригада у складі семи чоловік, яку я очолював, забезпечувала роботу поїлок, транспортерів, кошегарок, водогону, свердловин - все це ми обслуговували і це було у нашому віданні. І це було, скажу вам, чимале господарство, яке потребувало великих зусиль. Але в 1979 році отримав виробничу травму і оформив 2 групу інвалідності. Рік не працював. А потім назначили мене начальником пожежної охорони. Починав з нуля. Спочатку відшукав відповідну спецтехніку. Аж у Бородянці на екскаваторному заводі знайшов пожежну машину на базі ЗІЛ-130. Придбали її, зробили її як лялечку і так, що на змаганнях у Вишневому районній керівник не вірив, що це наша радгоспна машина. Довелося навіть показувати техпаспорт на неї, що ми, мовляв, не орендували її десь на час змагань. Отак наші місцеві умільці постаралися. У мене в підпорядкуванні було чотири водії. Ми п'ять років на своїй машині посідали перші місця. А двічі поспіль навіть задавали тон в усій Київській області, де теж посідали перші місця. А це ж не просто так - за кожною перемогою були між іншим ще й достойні призи і подарунки, наприклад, японський телевізор, холодильник, світильники та інше. І що мене тоді надзвичайно вразило, що тогочасний директор радгоспу вирішив забрати цінні подарунки. Замість того, щоб забезпечувати пожежне ДЕПО, він сам накладав око на чуже... Я такого "господарника" не міг стерпіти і прийняв рішення піти на пенсію - я вже до того випадку був пенсійного віку. І після

того, нажалі, не лише наша пожежна частина в пух і прах розвалилася, але й господарство. І побачив нині, побувавши на території радгоспу, стоїть каркас нашої машини (ні коліс, ні мостів, ні мотора, ні коробки - нічого нема, коротше кажучи один металолом від неї залишився).

x x x

А далі природно постало болюче питання, яке хвилює не лише І.П.Піскового, а всіх трудівників, котрі працювали на загальний добробут. Де нині результати їх праці? Де той тваринницький комплекс? А цю ж розпачату справу можна було далі продовжувати і не просто прийняти готове, а нарощувати. Хоча пізніше у виступі Михайлівсько-Рубежівського сільського голови Михайла Рябчука на Дні села прозвучали оптимістичні слова

про поступове відродження сільськогосподарського виробництва на селі.

- Як все це що відбулося зрозуміти? Було добротне господарство... Певно, що всякого було: і злети, і падіння за час існування колгоспу і коли утворився радгосп, але такого ми не знали... щоб радгосп став банкрутом... Земля ніколи не зробить трудову людину банкрутом - все, що посадиш дасть сходи... Але в голові у керівників видно інше було... Для того, видно, КСП зробили... Прислали одного директора у 1988 році і після того почалися збої і розпоршили колишню славу. Я не був членом КПРС, але я й нині за них. Тоді була дисципліна - а без неї толку ніякого не буде - можна було звернутися до посадовця і він тебе ніколи не смів відфутболити, а дбав про те, щоб зробити так як треба, коли якийсь непорядок. Якщо на рівні парторганізації щось не виходило - вмішувався райком, райвиконком і так далі. А коли бачать, що людина не справляється - отже, вона не своєму місці - ставлять іншу. Ми як будували той комплекс - тоді першим секретарем райкому партії був Шустик - так він щосереді приїздив на виробничу нараду у наше село. Вникав у проблеми, якщо десь стопорилося, допомагав знайти вихід - будували ж комплекс дванадцять організацій. Пам'ятаю й іншого першого секретаря райкому партії Сапухіна і голову райвиконкому Войцехівського. Це кадри були! Вони про людей дбали і про розвиток району.

x x x

Ото виходить, не випадково ми зустрілися з І.П. Пісковим на День села. Згадуючи своє життя - Іван Прохорович сам ще раз переконався, що багато для розвитку

Михайлівки-Рубежівки потрудився. Від імені земляків і киево-святошинців ми висловили велику вдячність Івану Прохоровичу і у його особі цілому поколінню односельців за труди, у число яких входить і дружина Євгенія Павлівна, яка працювала в польовій бригаді... Вже чотири роки як вона перейшла за межу життя... Однак історія роду не знає зупину. Син Павло Іванович зі шкільної партії проробив 22 роки водієм в радгоспі. А нині очолює ремонтну бригаду, яка застосовує новітні технології. І донька Надія Іванівна ніколи не пасла задніх... Але вже на пенсії. Має ветеран правнуків - Сашка і Дашуню - майбутню еліта села. До родинного кола І.П. Піскового належить, між іншим, виявляється, і сільський голова Михайло Рябчук.

- Михайло Миколайович має велике серце і прекрасну душу. Його поважають земляки і недавно на виборах знову віддали за нього свої голоси... Адже він багато для села зробив і тим більше в таких непростих умовах нинішнього дня. Бо він дбає про те, щоб рідне село повсякчас мало розвиток, щоб діти, онуки і правнуки і всі прийдешні покоління в Михайлівці Рубежівці жили краще, заможніше, одним словом, по-людськи... Цього прагнули і мій батько Прохор, і дід Павло і дід Василь і баба Оксана по материній лінії - Микуляни - та всі їх односельці...

x x x

Користуючись нагодою, попросили ветерана зі словом до молоді звернутися.

Основа життя нашого - праця. Наше покоління трудилося, то й мало право на щось розраховувати. А оце в нинішньому житті як я подивлюся - на поля нічого немає - то відповідне матимемо й на столі. І де керівництву держави взяти кошти для розвитку, якщо на місцях такі справи? Раніше як було заведено: радгосп здає в обов'язковому порядку державі держзамовлення, держава в свою чергу господарству виділяє техніку - отож, робилося, вироблялося і колесо історії рухалося. Бо була основа благополуччя. Нині бачу по телевізору як бастують малі підприємці. Вони з 90-х років понабирали в оренду і звикли нічого не платити... А де у державі необхідні ресурси візьмуться, коли кругом таке діється? Друкувати гроші? А це до добра не доведе. Бо в основі всього труд, товарне виробництво. А поля ж, замійте, всі гуляють. Ото й робить, молоді, висновки... А час швидко летить. І якщо я, наприклад, маю 44 роки стажу і заробив пенсії "аж" 882 рублі чи той гривні, то яку пенсію матимете ви, коли настане відповідний час... І це при тому, що все здобуто нами було майже втрачено. Ви лише уявіть, я у 1985 році отримав 5 тонн пшениці за трудові - це тільки натуроплата (по нинішнім міркам хто таке має), а ми ще з отримували й гроші - в МТСі на трудоводень заробляли по 7 рублів. Бувало, якщо норму зроблю, отримував 5 трудоводнів і колгосп платив в кінці року по 13 рублів на трудоводень тобто до тих випланих семи рублів щомісяця додавалися ще 5 рублів в кінці року на кожний трудоводень. Труд всьому голова і саме в ньому успіх у житті, мудрість проста - коли не заробиш, то нічого й не матимеш. А наше спільне завдання незалежно від віку в чому полягає, щоб процвітала Михайлівка Рубежівка, щоб заможними ставали родини, щоб продовжувалася хліборобська естафета дідів-прадідів!

Вадим Богачук. Фото Дмитра Богачука

Укрпошта оголошує акцію з добродіної передплати "Подаруй дитині радість читання!"

Традиційно до новорічних і Різдвяних свят, Дня Святого Миколая Укрпошта готує приємні сюрпризи дітякам. Цьогоріч підприємство привертає увагу громадськості, владних органів та підприємницького середовища до найбільш соціально незахищених категорій дітей - вихованців закладів для дітей-сиріт та тих, що позбавлені батьківського піклування. Щоб діти в цих закладах мали змогу читати газети та журнали, споживати найновішу й цікаву для них інформацію, Укрпошта оголошує акцію з добродіної передплати "Подаруй дитині радість читання!"

До кампанії з добродіної передплати різноманітних періодичних друкованих видань для дитячих соціальних закладів пропонуємо долучитися партнерам підприємства та різноманітним установам і організаціям (як юридичним, так і фізичним особам). У перебігу акції, що триватиме протягом 1 листопада - 20 грудня 2010 р., кожен її учасник матиме змогу на свій розсуд передплатити одне чи кілька вітчизняних видань (дитячої та юнацької тематики) на 2011 рік (12 місяців) для будь-

якого закладу по всій території України.

Акцію розпочато з метою привернення уваги широких громадських кіл до проблем дитячих соціальних закладів, забезпечення доступу їхніх вихованців до друкованих газет і журналів, заохочення дітей до читання періодики, сприяння розвитку вітчизняних видавців, популяризації передплати періодичних видань.

Оформити добродінону передплату можна буде в будь-якому поштово-відділенні України, де нададуть інформацію про дитячі заклади реєстру та України загалом, найповніший перелік видань дитячої тематики тощо. Також інформацію про акцію можна знайти на сайті Укрпошти (<http://www.ukrposhta.com>) в розділі "Акції, конкурси".

Перебіг акції та її результати висвітлюватимуться на веб-порталах підприємства і його філій, газеті "Поштовий вісник". Особливо активних учасників буде відзначено спеціальними призами від Укрпошти.

Прес-центр Укрпошти. 323 20 55

ТУТ МОЖЕ БУТИ ВАША

РЕКЛАМА

(097) 43-681-64 (067) 30-361-34

E-mail: 5311@ukr.net

ПРИВАТИЗАЦІЯ

ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК

Землевпорядні та геодезичні послуги

050 184-87-02; 050 411 53 33; 050 184-87-02

тел./факс 044 406 57 97, 050 411 53 33

"Золоті нитки осені"

Було представлено більше ста робіт - ікони, хрестиком і бісером, портрети Т.Г.Шевченка, рушники, зокрема й весільні, українські пейзажі, квіти, дитячі й класичні сюжети, скатертини, роботи на довільні теми, тощо. Тобто, кожен глядач міг віднайти собі сюжет до смаку.

До речі, це вже друга виставка Мілюхіної Зінаїди в приміщенні Національного музею літератури України. Перша відбулась у грудні 1997 року. На той час пані Зінаїда працювала керівником гуртка вишивки Вишгородського районного відділу культури. За вісім років роботи Зінаїда Костянтинівна навчила десятки дітей і дорослих міста Вишгород управляти ниткою й голкою.

Сама пані Зінаїда взялась

Саме під такою назвою з 1 по 15 жовтня в одному з кращих залів Національного музею літератури України в м. Києві, пройшла виставка робіт майстра художньої вишивки жительки села Михайлівка-Рубежівка, Києво-Святошинського району, Мілюхіної Зінаїди Костянтинівни. За цей час з її самобутніми витворами познайомились сотні відвідувачів музею, а в книзі відгуків своїми враженнями й словами подяки поділилися жителі Києва, Нікополя, Горлівки, також є записи англійською, датською й навіть китайською мовами.

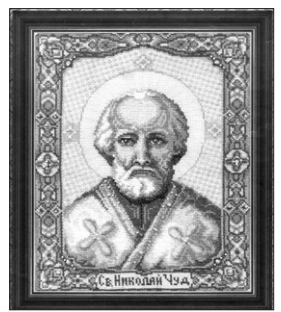
всерйоз за вишивання в шестирічному віці. До цієї справи її долучила бабуся. Пізніше вона на певний час забула про це ремесло. Повернувшись до нього в 1988 році, коли народилась донька Надійка. Відтоді більше не облишала своє захоплення.

Роботи, як птахи, розлетілися повсюди: її вишивками милуються не лише в Україні, а й у Німеччині, Росії, Білорусії, Канаді і навіть у далекій Австралії.

Мало не щовечора Зінаїда Мілюхіна, упоравшись з

господарськими справами, бере у руки голку і нитки і сідає до вишивання. У вправних руках майстрині швидко з'являються контури візерунка. Можливо, у цю мить вона працює над створенням найдорожчої в житті вишивки (за її словами, вона її ще не вишила), а можливо, з-під кінчика її голки на матерії відтворюється щаслива доля жінки, матері п'яťох дітей, світла радість і неповторна краса.

Віктор Мілюхін

У давні часи частина нинішньої Михайлівки-Рубежівки, що розташована на лівому березі річки Мислін була самостійним селом, яке мало назву Михайлівка. Кілька хат на правому березі річки Бучі називали Забучею. Нині цю складову частину Михайлівки-Рубежівки називають Забуччя.

Існують відомості, що до XVII століття Михайлівка-Рубежівка, яку тоді просто називали Рубежівкою або Грубежівкою, належала Києво-Печерській лаврі.

У 20-тих роках XVII століття село придбав видатний релігійний і політичний діяч того часу Петро Могила. Він згадує про Рубежівку 1629 року в своїх власноручних записках, що зберігаються в Національній бібліотеці України ім. В.І. Вернадського в Києві, і які опубліковано в щомісячнику "Киевская старина" за 1882 рік. Це перша письмова згадка про Рубежівку в історичних джерелах, тому 1629 рік прийнято вважати за офіційну дату заснування села (хоча вже тоді його вважали стародавнім).

За стародавніх часів

додійною - багато людей зцілювалися від недугів. Одне з цих джерел знаходиться нині на Жуковому хуторі, колись була тут невеличка каплиця з іконами: людям можна було помолитися й перепочити біля неї.

На фото: Прочани на дорозі до Києва, фото 1910-х рр. Текст і ілюстрація - з нарисів з історії села "Михайлівка-Рубежівка. Забуччя" (автор-укладач О.Г. Соколенко).

Голос громад Київщини, щотижнева газета для мешканців Києво-Святошинського району та Київської області.

Свідоцтво серія КІ № 1152, видане Головним управлінням юстиції у Київській обл. 17.10.2008 р. Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець. Відповідальність за зміст, достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несе автор публікації. Думка редакції може не співпадати з думкою авторів публікації. Передрук матеріалів без узгодження з редакцією не дозволяється. Рекламний відділ: 067-303-61-34. E-mail: 5311@ukr.net Верстка: artcritic@ukr.net Засновник і видавець: Вадим Богачук. Тел. 097 43-68-1-64. Газету віддруковано в друкарні ТОВ "Поліпрінт" м. Київ, вул. Лугова, 1а, тел. (044) 464-17-89. Замовлення №__.